

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Mgr. R. V.**, soudní exekutor, Exekutorský úřad Praha 4, 102 00 Praha 2, Hostivařská 1109, zast. Mgr. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Praha 1, Charvátova 11, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o žalobě proti rozhodnutí ministra spravedlnosti 18. 2. 2011, č. j.: 9/11-L-SP/2,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí ministra spravedlnosti (dále jen „žalovaný“), kterým byl podle § 152 odst. 5 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“) ze dne 27. 10. 2010, č. j. 269/2008-OJ-SO/31, ve věci jeho odvolání z funkce soudního exekutora Exekutorského úřadu Praha 4 podle § 8 písm. a) ve spojení s § 15 odst. 2 písm. b) zákona č. 120/2001 Sb., o soudních exekutorech a exekuční činnosti (dále jen „exekuční řád“). Důvodem jeho odvolání byl podle skutkových zjištění správních orgánů rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 23. 2. 2010 sp. zn. 51 T 61/2009, ve znění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. 5 To 240/2010, jímž byl žalobce uznán vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 let, peněžitý trest ve výši 60 000 Kč a trest zákazu činnosti soudního exekutora na dobu 4 let. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s rozkladovými námitkami žalobce, který obdobně jako v podané žalobě tvrdil porušení

ustanovení § 2 odst. 3 správního řádu, polemizoval s argumentací prvoinstančního správního rozhodnutí s tím, že morální kvalita není právní kategorie a není schopna založit jakoukoli právní skutečnost, poukazoval na konkrétní soudní exekutory evidované v seznamech STB, u kterých k odvolání nedošlo a považoval tento přístup za rozpor s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť tak v posouzení jeho věci a jejich případů vznikly nedůvodné rozdíly. Namítal, že jeho odvolání z funkce je v rozporu s veřejným zájmem na rychlém a účelném provádění exekucí, odmítl existenci veřejného zájmu na bezúhonném exekutorovi nad zájmem efektivitativy řízení, tvrdil, že jeho odsouzení v trestní věci je pochybné a bylo napadeno mimořádným opravným prostředkem – dovoláním, a lze očekávat, že bude dovolacím soudem zrušeno. V mezidobí bude exekuční řízení v jeho úřadu paralyzováno, po příznivém rozhodnutí dovolacího soudu nastane důvod pro obnovu řízení a není tak ve veřejném zájmu, aby byl odvolán z funkce exekutora do doby, než bude o dovolání rozhodnuto.

K tomu žalovaný poukázal na znění ustanovení § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu a pravomocné odsouzení žalobce pro trestný čin podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku spáchaný v souvislosti s výkonem exekuční činnosti, pročež považoval podmínky pro odvolání žalobce z funkce soudního exekutora za splněné. K tvrzení o nedůvodných rozdílech v rozhodování obdobných věcí uvedl, že je třeba každý případ posuzovat individuálně, kdy mohou vyvstat okolnosti, které odůvodní vydání jiného rozhodnutí než rozhodnutí o odvolání exekutora. Tak tomu bylo např. v případě exekutora H., u kterého v mezidobí pominul odvolací důvod, neboť vykonal trest veřejně prospěšných prací a bylo třeba na něho hledět, jako by nebyl odsouzen. Neztotožnil se s tvrzením, že veřejný zájem na bezúhonném soudním exekutorovi nemůže převážet nad zájmem na efektivitě exekučního řízení, neboť povinností ministra spravedlnosti je odvolat exekutora podle § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu, kdy stát preferuje veřejný zájem na důvěryhodném a bezúhonném exekutorovi, před zájmem na efektivitě exekučního řízení. Žalovaný zajistil bezproblémový chod exekučního úřadu, neboť Exekutorská komora ČR ustanovila v souladu s § 16 odst. 1 exekučního řádu zástupce pro Exekuční úřad Praha 4, tím byl chod úřadu a výkon exekuční činnosti zajištěn. K možnému výsledku dovolacího řízení zdůraznil, že byl povinen respektovat pravomocný rozsudek a jeho výrok. Neztotožnil se proto s tvrzením žalobce, že řízení o podaném dovolání je řízením o předběžné otázce, zakládající důvod pro přerušení správního řízení do doby, než bude rozhodnuto o dovolání. Je třeba preferovat veřejný zájem na tom, aby exekutorem byla osoba důvěryhodná a bezúhonná. Nelze připustit, aby v důsledku podaného mimořádného opravného prostředku, o kterém může řízení trvat řadu měsíců, zastávala exekuční úřad a vykonávala exekuční činnost osoba pravomocně odsouzená pro úmyslný trestný čin, navíc spáchaný v souvislosti s výkonem exekuční činnosti.

Žalobce v žalobě namítal, že usnesení o nepřerušení řízení č. j. 269/2008-OJ-SO-32 (dále jen „usnesení o nepřerušení řízení“) není datováno a je evidentně označeno pozdějším číslem jednacím než je samotné prvoinstanční rozhodnutí ze dne 27. 10. 2010 č. j. 269/2008-OJ-SO-31 (dále jen „prvoinstanční správní rozhodnutí“). To svědčí o předpojatém způsobu vedení řízení, neboť datum vyhotovení rozhodnutí je povinnou náležitostí dle § 69 odst. 1 správního řádu. Žalovaný ve svém rozhodnutí chybějící datum relativizuje a ponechal je bez nápravy. Nevypořádal se s tím, že žalobce podal dovolání, dovolací řízení nebylo skončeno a nelze předjímat jeho výsledek, jde tak o předběžnou otázku, která může mít zásadní vliv na výsledek řízení o jeho odvolání žalobce z funkce soudního exekutora.

Tvrdil, že byl usnesením o nepřerušení řízení a prvoinstančním správním rozhodnutím porušen § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nebylo šetřeno oprávněných zájmů dotčených osob, jejich odůvodnění jsou pouze obecná s odkazem na blíže nespecifikovaný veřejný zájem, jsou tak neurčitá a pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelná. Morální kvalita není právní

kategorií. Jeho morální kvality nejsou nižší než exekutorů evidovaných ve svazcích STB (např. V. P., M. S., M. U. aj. V.), které žalovaný neodvolal. Rozhodnutím o jeho odvolání dojde k ohrožení jeho oprávněných zájmů i účastníků řízení, u žalobce pak s důsledky, jejichž náprava nemusí být v budoucnu možná.

K tomu dále uvedl, že nejméně ve třech případech exekutorů pravomocně odsouzených za spáchání úmyslného trestného činu (např. A. D., J. H. a především J. V.) nedošlo k jejich odvolání, přitom v rozhodnutí o odvolání žalobce není precizně uvedeno, z jakého důvodu u žalobce důvod k odvolání byl. Žalovaný se vyjádřil pouze k exekutorovi H., k ostatním případům nikoli, jeho rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Žalovaný měl šetřit práva nabytá v dobré víře, vyčkat pravomocného skončení řízení o dovolání a za tím účelem řízení podle § 57 odst. 2 a § 64 odst. 1 písm. c) téhož zákona přerušit. Jedná se o povinnost správního orgánu. K tomu poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. IV.ÚS 690/01. Žalovaný nevážil, jaká situace může nastat v případě, kdy dovolání bude úspěšné a nastane důvod pro obnovu řízení za situace, kdy bude jmenován do Exekutorského úřadu Praha 4 nový soudní exekutor. K obdobné situaci přitom došlo na Krajském státním zastupitelství v Ústí nad Labem, jak o tom publikoval M. S. v článku Státně-zástupcovské schizma. Správní řízení ve věci jeho odvolání z funkce mělo být proto přerušeno do doby rozhodnutí o předběžné otázce - dovolání v trestním řízení. Nepřerušování řízení nedatovaným usnesením, které bylo zjevně podle čísla jednacího vydáno až po vydání rozhodnutí ve věci samé, představuje podstatnou vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. V jeho případě došlo k porušení ústavně zakotvené zásady rovnosti v právech ve smyslu článku 1 Listiny základních práv a svobod a nálezu Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl.ÚS 15/02. Žalovaný se dopustil libovůle, ač na ni byl upozorněn, odmítl se jí zabývat a uspokojivě ji vysvětlit.

Přestože se rozhodnutí o nepřerušování řízení a rozhodnutí ve věci samé opírají o deklaraci veřejného zájmu na odvolání exekutora, je tento veřejný zájem v příkrém rozporu s účinky rozhodnutí. Odvolání exekutora není v zájmu efektivy řízení ve smyslu § 46 odst. 1 exekučního řádu. Zajištění zástupce žalobce v chodu exekutorského úřadu je nanejvýše de jure, nikoli de facto, neboť není v reálných možnostech komorou ustanoveného zástupce exekutora zajistit bezproblémový chod exekutorského úřadu, zvládnout převzetí všech neskončených věcí a zajistit jejich plynulé pokračování. Střídání zástupců žalobce v exekutorském úřadu způsobilo narušení kontinuity probíhajících exekučních řízení. Tím jsou porušena práva a oprávněné zájmy účastníků řízení a ohrožen žalobcův zdroj příjmů, neboť jeho činnost je podnikáním/výdělečnou činností. K tomu odkázal na § 3 odst. 1 exekučního řádu a definici podnikání a podnikatele v § 2 odst. 1 a 2 obchodního zákoníku, nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. III.ÚS 363/06, III.ÚS 323/06 a další. Ohrožením samotného chodu exekutorského úřadu je vystaven nebezpečí vzniku nenahraditelné újmy. Průtahy v exekuční činnosti vzniklé faktickým výpadkem chodu úřadu mohou také vést u účastníků řízení ke vzniku nároku na náhradu škody a zadostiučnění za nemajetkovou újmu, za kterou odpovídá nejen stát, ale i samotný exekutor. K tomu poukázal na rozsudky Nejvyššího soudu. Nebezpečí hrozby vzniku nenahraditelné újmy zvyšuje skutečnost, že bude-li do uvolněného Exekutorského úřadu Praha 4 jmenován nový exekutor a dojde-li v důsledku dovolání ke zrušení odsuzujícího rozhodnutí v jeho trestní věci, pak ani obnova řízení nemůže nápravu práv žalobce zjednat.

Tvrdil, že je jeho odsouzení pochybné, neboť bylo napadeno dovoláním a lze očekávat jeho zrušení. Pokud bude v mezidobí odvolán, budou exekuční řízení paralyzována. K tomu poukázal na případ soudního exekutora Otakara Kořínka, u kterého bylo dovolání vyhověno. Zopakoval, že jeho odvolání je v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu, neboť za daného stavu nikomu nehrozí újma faktická ani morální, přesto jej správní orgán vystavuje bezdůvodně zásadní materiální i nemateriální újmu, která nemusí být zcela napravena, i když důvody pro

kteřé byl odvolán, v budoucnu pominou. Poukázal na princip přiměřenosti, podle kterého opatření omezující základní lidská práva a svobody nesmějí svými negativními důsledky přesahovat pozitiva, která představuje veřejný zájem na těchto opatřeních ve smyslu nálezů Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 153/97, žalovaný tohoto principu nedbal. K nutnosti přerušení řízení podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu do doby rozhodnutí o jeho dovolání dále poukázal na rozsudek NSS ve věci sp. zn. 6A 39/2000 a 2As 19/2004.

Namítl nezákonnost doručování rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti usnesení o nepřerušení řízení a vlastního žalobou napadeného rozhodnutí o zamítnutí rozkladu s tím, že bylo doručováno do datové schránky exekučního úřadu, ale mělo být doručováno do vlastních rukou žalobce, resp. jeho právního zástupce JUDr. Faltuse podle § 34 odst. 2 správního řádu, neboť jde o konstitutivní rozhodnutí pro zánik funkce exekutora, které nesouvisí se samotnou exekuční činností.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uváděl obdobně jako v odůvodnění svého rozhodnutí s tím, že žalobce argumentuje shodně jako v rozkladu. Konstatoval, že dovolání žalobce bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2011 č. j. 3Tdo 1618/2010 - 52 podle § 265 i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítnuto jako zjevně neopodstatněné.

Chybějící datum na usnesení o nepřerušení řízení a přepis v čísle jednacím na usnesení o nepřerušení řízení a rozhodnutí o odvolání žalobce je administrativním nedopatřením, ke kterému došlo před jejich předáním k poštovní přepravě dne 26. 10. 2010. Žalovaný nepopřel, že je takový postup v rozporu s § 67 správního řádu a litoval jej, nepovažoval jej však za vadu řízení v pravém smyslu a již vůbec ne za skutečnost, v jejímž důsledku by mohl být žalobce na svých právech zkrácen. K tomu poukázal na připojený spisový materiál s tím, že návrh usnesení byl součástí souhrnné informace ze dne 19. 10. 2010 č. j. 269/2008-OJ-SO/29 určené náměstkovi ministra a ministru spravedlnosti, z níž vyplývá, že podpis náměstka ministra, který schvaluje toto usnesení, je uveden na této informaci a je datován právě dnem 26. 10. 2010. Dále konstatoval, že usnesení bylo řádně doručeno nejen žalobci, ale i jeho právnímu zástupci JUDr. Petru Faltusovi. Žalobce vzal toto usnesení na vědomí a činil procesní úkony, které mu zákon v řízení umožňoval. Nepřisvědčil tak spekulacím žalobce, že nejprve bylo rozhodnuto o jeho odvolání z funkce a následně bylo rozhodováno o nepřerušení řízení.

K doručování do datové schránky žalobce uvedl, že byl o právním zastoupení žalobce informován dne 1. 10. 2010 předložením plné moci ze dne 10. 8. 2010. Podle spisového materiálu byla obě rozhodnutí, tj. usnesení o nepřerušení řízení a prvoinstanční správní rozhodnutí o odvolání žalobce, doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, k poštovní přepravě byla předána správním orgánem dne 29. 10. 2010. Předmětné usnesení a prvoinstanční rozhodnutí tak byla řádně doručena právnímu zástupci žalobci JUDr. Petru Faltusovi na adresu Hybernská 9, Praha 1 dne 1. 11. 2010. Téhož dne byla stejnou cestou doručena i žalobci na adresu jeho exekutorského úřadu, kde byla převzata oprávněným příjemcem. Výše uvedená rozhodnutí tak nebyla doručována datovou schránkou, jak mylně žalobce uvádí. Žalovaný doručoval řádně právnímu zástupci žalobce a nad rámec i žalobci samotnému. Ani v tomto případě tak žalobce nebyl zkrácen na svých právech.

K věci samé uvedl, že si současnou situaci žalobce přivodil sám svým protiprávním jednáním při výkonu exekuční činnosti. Ve správním řízení mu byla zachována veškerá procesní práva. Rozhodnutí žalovaného bylo vyústěním reálné skutečnosti, tedy zákonným důsledkem pravomocného odsouzení žalobce. Stát na exekutory přenesl svých mocenských pravomocí a musí mít možnost garantovat morální kvality osob, které tuto činnost vykonávají.

Pravomocné odsouzení žalobce o jeho morálních kvalitách nesvědčí. Žalobce nesplňuje jednu ze zákonných podmínek, tj. bezúhonnost, pod kterou lze pojem morální kvality bezpochyby podřadit. To nemůže zpochybnit ani polemika žalobce o tom, zda jeho morální kvality jsou či nejsou nižší než morální kvality exekutorů evidovaných dle tvrzení žalobce ve svazcích STB. Takové informace nejsou pro žalovaného při rozhodování o odvolání žalobce z funkce relevantní. Poukázal na dikci ustanovení § 15 odst. 2 písm. b) s tím, že vlastní výkon exekuční činnosti je v konkrétním případě žalobce zajištěn ustanoveným zástupcem. Zdůraznil, že soudní exekutoři jsou důležitou součástí aparátu státní moci a zabezpečení správného výkonu jejich činnosti je veřejným zájmem. Vyšší stupeň intenzity veřejného zájmu odůvodňuje vyšší míru zásahu do ochrany právních jistot žalobce. Poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl.ÚS 51/05. Konstatoval, že pokud si soudní exekutor při výkonu své činnosti nepočínal v souladu se zákonem a tento jeho postup vedl k pravomocnému odsouzení za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem exekuční činnosti, byl žalovaný povinen konat a tak také učinil. Námitky vznesené ohledně odvolávání dalších dvou soudních exekutorů nemohou vyvrátit aplikaci § 8 písm. a) ve spojení s § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu. Skutečnost, že nedošlo k odvolání dvou dalších pravomocně odsouzených exekutorů, nevedla k vytvoření ustálené správní praxe a nemohla tak mít vzhledem k naplnění procesních i materiálních důvodů pro odvolání žalobce vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Nelze považovat za oprávněné očekávání žalobce, že nebude odvolán z funkce soudního exekutora přesto, že jsou naplněny procesní i materiální důvody jeho odvolání jen z toho důvodu, že v jiných případech žalovaný podle tvrzení žalobce pochybil. K tomu žalovaný poukázal na rozhodnutí NSS ve věci sp. zn. 5 Asd 9/2011 s tím, že by bylo absurdní abstrahovat od osobnostních požadavků zákona na vykonavatele exekutorského úřadu.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci jednal postupem podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci takový postup soudu akceptovali.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 8 písm. a) exekučního řádu v rozhodném znění ministr spravedlnosti (dále jen "ministr") jmenuje a odvolává exekutory.

Podle ust. § 9 odst. 1 písm. c) téhož zákona exekutorem může být jmenován občan České republiky, který je bezúhonný.

Podle ustanovení § 15 odst. 2 písm. b) téhož zákona ministr exekutora odvolá, jestliže byl exekutor pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin nebo pro trestný čin spáchaný v souvislosti s exekuční činností.

Podle § 2 odst. 4 správního řádu v rozhodném znění správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

Podle ustanovení § 57 odst. 2 téhož zákona probíhá-li před příslušným správním orgánem nebo před jiným příslušným orgánem veřejné moci řízení o předběžné otázce, nebo jestliže dal správní orgán k takovému řízení podnět podle odstavce 1 písm. a) či učinil výzvu podle odstavce 1 písm. b), postupuje správní orgán podle § 64. Pokud řízení na podnět správního orgánu nebylo zahájeno nebo nebyla podána žádost o zahájení řízení v určené lhůtě, lze v řízení pokračovat.

Podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) téhož zákona správní orgán může řízení usnesením přerušit, probíhá-li řízení o předběžné otázce nebo správní orgán

1. dal k takovému řízení podnět podle § 57 odst. 1 písm. a),
2. učinil výzvu podle § 57 odst. 1 písm. b), anebo
3. učinil úkon podle § 57 odst. 4;

za úkon správního orgánu se považuje i předání písemnosti k doručení podle § 19 a vyvěšení písemnosti na úřední desce.

Podstatou sporu je posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného o odvolání žalobce podle § 8 písm. a) ve spojení s § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu a otázky, zda měl žalovaný řízení o odvolání žalobce z funkce soudního exekutora podle ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením § 57 odst. 2 správního řádu přerušit proto, že žalobce podal proti pravomocnému rozhodnutí, jímž byl uznán vinným úmyslným trestným činem spáchaným v souvislosti s výkonem exekuční činnosti dovolání k Nejvyššímu soudu, či nikoli.

Žalobce v žalobě brojl proti žalobou napadenému rozhodnutí, rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve věci samé, usnesení o nepřerušení řízení a rozhodnutí o zamítnutí jeho odvolání proti tomuto usnesení v zásadě důvody, které již uplatnil v podaném rozkladu. Soud, stejně jako žalovaný, jeho argumentaci nepovažuje za opodstatněnou. Mezi účastníky není sporu o tom, že žalobce byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 23. 2. 2010, sp. z n. 51 T 61/2009 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 20. 7. 2010, sp. zn. 5 To 240/2010, v právní moci dne 20. 7. 2010, uznán vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, který spáchal jako soudní exekutor Exekutorského úřadu Praha 4 v souvislosti s výkonem své funkce, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu 3 let, peněžitý trest ve výši 60 000 Kč a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu činnosti soudního exekutora na dobu 4 let.

Podle obsahu spisového materiálu se ministerstvo o žalobcově pravomocném odsouzení dozvědělo dne 6. 8. 2010. Následně bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o jeho odvolání podle § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu z funkce soudního exekutora z moci úřední. V oznámení o zahájení správního řízení (ze dne 19. 8. 2010, č. j. 269/2008-OJ-SO/20, dále též „oznámení“) ministerstvo žalobce poučilo podle § 36 odst. 3 správního řádu o možnosti vyjádřit se k podkladům řízení a rozhodnutí. Oznámení bylo žalobci doručeno dne 24. 8. 2010. Podáním ze dne 24. 9. 2010 se žalobce k oznámení vyjádřil prostřednictvím svého zástupce, advokáta JUDr. Petra Faltuse, kdy uvedl, že proti pravomocnému rozsudku podal dovolání k Nejvyššímu soudu ČR a žádal o přerušení řízení podle § 64 správního řádu, neboť případným rozhodnutím ve správním řízení o odvolání exekutora zanikne příslušný exekutorský úřad, rozhodnutí bude nevratné a nenapravitelné v případě, že žalobce v dovolání uspěje.

Nedatovaným usnesením č. j. 269/2008-OJ-SO/32 ministerstvo podle § 64 odst. 3 správního řádu nepřerušilo správní řízení ve věci odvolání žalobce z funkce soudního

exekutora s tím, že řízení bylo zahájeno z moci úřední z důvodu pravomocného odsouzení žalobce za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem exekuční činnosti. V odůvodnění ministerstvo dále poukázalo na ustanovení § 64 odst. 3 správního řádu a uvedlo, že je ve veřejném zájmu, aby funkci soudního exekutora, na kterého stát přenesl část svých mocenských pravomocí, byla vykonávána osobou nezpochybnitelnou a bezúhonnou, přičemž u žalobce jedná o pravomocné odsouzení nejen za úmyslný trestný čin, ale za trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem exekuční činnosti. Rozhodnutí je proto v souladu s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu.

Prvoinstančním správním rozhodnutím (ze dne 27. 10. 2010, č. j. 269/2008-OJ-SO/31) byl žalobce ministerstvem podle ustanovení § 8 písm. a) ve spojení s ustanovením § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu odvolán z funkce soudního exekutora. V odůvodnění správní orgán I. stupně opětovně poukázal na pravomocné odsouzení žalobce pro úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s exekuční činností a zdůraznilo, že stát na soudní exekutory přenesl část svých mocenských pravomocí a musí tak mít možnost garantovat morální kvality osob, které tuto činnost vykonávají.

Proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí a usnesení o nepřerušení řízení podal žalobce rozklad a odvolání (podání ze dne 15. 11. 2010), v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě.

O rozkladu rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím, kde skutkovému zjištění a právnímu posouzení Ministerstva plně přisvědčil a vypořádal se s rozkladovými námitkami žalobce.

Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2011, č. j. 9/11-L-SP/2 pak žalovaný zamítl odvolání žalobce proti usnesení o nepřerušení řízení, kdy přisvědčil námitce žalobce, že usnesení ministerstva není v rozporu s § 67 správního řádu datováno. Podle souhrnné informace pro náměstka ministra, kterou je mu předmětné usnesení předkládáno k podpisu, je podpis náměstka ministra, jímž navržené usnesení schvaluje, datován dne 27. 10. 2010. Pouze nedopatřením kanceláře nebylo toto datum vyznačeno na originále usnesení, které bylo doručováno žalobci. Žalovaný tak považoval za nesporné, že usnesení bylo žalobci řádně doručeno prostřednictvím datové schránky i České pošty, žalobce jej vzal na vědomí a činil procesní úkony, které mu zákon v řízení umožňuje. Žalobce tak nebyl nijak zkrácen na svých procesních právech, protože žalovaný důvod ke zrušení usnesení o nepřerušení řízení neshledal. Žalovaný ve shodě se správním orgánem I. stupně zdůraznil jednoznačný veřejný zájem, aby funkci soudního exekutora, na kterého stát přenesl část svých pravomocí, vykonávala osoba nezpochybnitelná a bezúhonná. Žalobce, který byl pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s výkonem exekuční činnosti, takovou podmínku nezpochybnitelnosti a bezúhonnosti nesplňuje. Přerušení řízení by bylo proto v rozporu s veřejným zájmem ve smyslu § 64 odst. 3 správního řádu.

Z obsahu spisového materiálu je dále patrné, že Nejvyšší soud usnesením ze dne 30. 3. 2011, č. j. 3 Tdo 1618/2010 – 52 dovolání žalobce podle § 265 i odst. 1 písm. e) trestního řádu odmítl jako zjevně neopodstatněné.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný postupoval v souladu s ustanovením § 8 písm. a) ve spojení s ustanovením § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu, kdy na podkladě zjištěného skutkového stavu, o němž nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), rozhodl v řízení zahájeném z moci úřední o odvolání žalobce z funkce exekutora pro jeho pravomocné odsouzení pro úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s exekuční činností. Soud plně přisvědčuje důvodům, které žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí k rozkladovým námitkám žalobce uvedl a které se, jak již soud konstatoval, podstatou měrou shodují s námitkami uplatněnými v žalobě. Soud zcela odmítá tvrzení žalobce, že veřejný zájem na rychlém a účelném provádění exekucí ve smyslu § 46 odst. 1 exekučního řádu a

veřejný zájem na bezúhonném exekutorovi nepřevažuje nad zájmem na efektivitě řízení a zájmu na ochraně oprávněných zájmů třetích osob, jakož i jeho polemiku o tom, že v zákoně není definován pojem bezúhonnosti, a o tom, že morální kvalita, že není právnickou kategorií a skutečností, schopnou založit právní skutečnost. Jak totiž vyplývá z ustanovení § 9 odst. 1 písm. c) exekučního řádu může být exekutorem jmenován jen občan České republiky, který je bezúhonný. Pojem „bezúhonnost“ a „morální kvalita“ soudního exekutora, kterými žalovaný argumentoval v odůvodnění svého rozhodnutí, nejsou a ani nemusí být v zákoně blíže vyloženy, neboť se jedná o pojmy obecné. Z citovaného zákonného ustanovení je současně naprosto zřejmý požadavek zákonodárce na osobnostní předpoklady osoby, která může být exekutorem jmenována a které musí exekutor po celou dobu výkonu své činnosti splňovat. Tak tomu nepochybně není, pokud je exekutor pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin zneužití pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) trestního zákona, a to tím spíše, pokud trestnou činnost spáchal v souvislosti s výkonem exekuční činnosti. Povinnost žalovaného odvolat exekutora z tohoto důvodu je výslovně stanovena ve zmíněném § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu. Zcela opodstatněné je tak stanovisko správních orgánů, že je ve veřejném zájmu, aby jako exekutor nepůsobil člověk, který je pravomocně odsouzen za úmyslný trestný čin, nadto spáchaný v souvislosti s výkonem exekuční funkce, a že je na prospěch oprávněných zájmů osob, jichž se výkon jeho exekuční činnosti dotýká, aby nadále tuto činnost nevykonával. O tom, že je odvoláním žalobce z funkce exekutora zasaženo do jeho podnikatelských zájmů, není sporu. Nelze ale přehlédnout, že se tak děje na zákonem stanoveném podkladu (§ 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu a že si žalobce takový stav svým jednáním sám přivodil. K tomu soud zdůrazňuje, že § 15 odst. 2 písm. a) exekučního řádu nedává správnímu orgánu prostor pro uvážení, zda exekutora odvolá či nikoli nebo úvahu, zda je dán důvod pro přerušení řízení pro uplatnění mimořádného opravného prostředku (zde dovolání u Nejvyššího soudu), neboť citované zákonné ustanovení správnímu orgánu jednoznačně ukládá, aby v případě, že je exekutor pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin spáchaný v souvislosti s exekuční činností, takového exekutora odvolal. Je proto irelevantní tvrzení žalobce, že je jeho trestní odsouzení pochybné, neboť bylo napadeno dovoláním a lze očekávat jeho zrušení. Nadto není rozhodnutí Nejvyššího soudu o dovolání žalobce v trestní věci předběžnou otázkou, pro kterou by bylo možné přerušit řízení dle § 57 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 64 odst. 1 písm. c) téhož zákona, neboť je v přezkumném řízení rozhodováno o pravomocném rozhodnutí, které je podkladem pro rozhodnutí správního orgánu, jímž je správní orgán ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu a contrario vázán. Kromě toho by přerušení řízení nepřipadalo v úvahu z důvodu naplnění ustanovení § 64 odst. 3 správního řádu, kdy řízení o odvolání žalobce bylo zahájeno z moci úřední a přerušení řízení by bylo v rozporu s veřejným zájmem z důvodu shora uvedených.

Nevýznamná jeho i žalobcova polemika o možných následcích jmenování jiného exekutora. Mezi účastníky totiž není sporu o tom, že ministerstvo v souladu s ustanovením § 16 exekučního řádu ustanovilo na jeho místo zástupce, ochrana oprávněných zájmů třetích osob (účastníků řízení) tak byla zajištěna.

Soud nepovažuje za důvodnou ani námitku žalobce stran nepřezkoumatelnosti a neurčitosti rozhodnutí o nepřerušení řízení a rozhodnutí o odvolání proti němu s poukazem na nejednotnost praxe správních orgánů ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, kdy měl u jiných exekutorů žalovaný rozhodovat jinak. Správní orgány obou stupňů totiž uvedly jednoznačné důvody, pro které návrhu žalobce nevyhověly, a soud se s nimi ztotožňuje. Lze jen přisvědčit stanovisku žalovaného, že je třeba každý případ posuzovat individuálně, neboť v řízení o odvolání z funkce mohou vyvstat okolnosti, které odůvodní vydání jiného rozhodnutí. Pokud

pak žalovaný při své argumentaci poukázal na případ jiného exekutora (exekutora H., u kterého v mezidobí pominul důvod pro jeho odvolání, neboť vykonal trest veřejně prospěšných prací a bylo třeba na něho hledět jako by nebyl odsouzen), aniž by se vypořádal s dalšími případy žalobcem označených exekutorů, nelze jeho postupu nic vytknout. Žalovaný použil věc exekutora H. jako příklad důvodů, pro které rozhodl v obdobné věci jinak, aby přesvědčivě odůvodnil své stanovisko. Jeho rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je tak v souladu s požadavky, které zákon na náležitosti správních rozhodnutí klade (§68 odst. 3 správního řádu). Lze tak uzavřít, že žalovaný přezkoumatelným způsobem na příkladu jednoho exekutora odmítl tvrzení žalobce o nejednotnosti praxe ve vztahu ke všem žalobcem označeným exekutorům, kdy zdůraznil, že každá věc, jejímž předmětem je odvolání z funkce exekutora, je přísně individuální, je třeba zvažovat zjištěný skutkový stav a aplikovat právní normu podle okolností daného případu a v souladu s veřejným zájmem. Soud tak neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se skutkově shodnými nebo podobnými případy, přičemž samotné tvrzení žalobce o tom, že byli příslušníky STB k porušení ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu nepostačuje. Soud přisvědčuje i stanovisku žalovaného ve vyjádření k žalobě, v němž připustil, že nedošlo k odvolání dvou dalších pravomocně odsouzených exekutorů, ale že tato skutečnost nevedla k vytvoření jeho ustálené správní praxe. Podle ustálené judikatury správních soudů nelze bez znalosti bližších okolností jiných správních řízení dospět k závěru o nejednotnosti rozhodovací praxe správního orgánu, přičemž platí, že nezákonný postup správního orgánu a nezákonné rozhodnutí ve které takový postup vyústil, nemůže být důvodem pro nezákonné rozhodování v obdobné věci později. K tomu soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 As 9/2011 a uzavírá, že námitky ohledně odvolání dalších exekutorů nemohou vyvrátit aplikaci ustanovení § 15 odst. 2 písm. b) exekučního řádu, neboť skutečnost, že nedošlo k odvolání dalších pravomocně odsouzených exekutorů, nemohla vést k vytvoření ustálené právní praxe a nemohla tak mít, vzhledem k naplnění procesních i materiálních důvodů pro odvolání žalobce, vliv na zákonnost rozhodnutí o odvolání žalobce z funkce exekutora. Za oprávněné očekávání nelze považovat očekávání žalobce, že nebude odvolán z funkce soudního exekutora, přestože jsou naplněny procesní i materiální důvody jeho odvolání z funkce, jen z toho důvodu, že v jiných případech žalovaný podle tvrzení žalobce pochybil.

Naproti tomu soud přisvědčil námitce žalobce, že usnesení o nepřerušení řízení v rozporu s ust. § 69 odst. 1 správního řádu neobsahuje datum vyhotovení a má pozdější číslo jednací než prvostupňové rozhodnutí ve věci samé. Ze zmíněného zákonného ustanovení totiž vyplývá, že písemné vyhotovení rozhodnutí musí, mimo jiné, obsahovat číslo jednací a datum vyhotovení. Za daného skutkového stavu však soud toto pochybení považuje ve shodě se žalovaným za písařskou chybu, která je zřejmá z obsahu spisového materiálu. Podle něj bylo usnesení o nepřerušení řízení předloženo zpracující osobě, tj. náměstkovi ministra spravedlnosti, ve stejný den, kdy bylo ministerstvem rozhodováno o věci samé, tj. 27. 10. 2010. Soud tak nemá pochyb, že v tento den bylo v obou věcech rozhodováno. Stejně tak soud nahlíží na vyznačení čísel jednací na rozhodnutí o nepřerušení řízení a rozhodnutí o věci samé, kdy v důsledku formálního pochybení došlo k jejich záměně. Závěr o formálnosti jistěných vad podporuje odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí ve věci samé, v němž se ministerstvo zabývalo důvody, pro které řízení nepřerušilo, přičemž obdobné důvody vyplývají i z odůvodnění usnesení o nepřerušení řízení. Nadto byla obě rozhodnutí žalobci řádně doručena, žalobce se s nimi seznámil a posléze využil svých procesních práv a uplatnil proti nim odvolání, resp. rozklad. Vytýkané vady tak nemohly žalobce zkrátit na jeho veřejných subjektivních právech a způsobit nezákonnost rozhodnutí o věci samé.

Žalobce konečně namítal nezákonnost doručování žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti usnesení o nepřerušení řízení s tím, že bylo doručováno do datové schránky exekutorského úřadu, ale mělo být doručováno žalobci do vlastních rukou, resp. jeho zástupci ve smyslu § 34 odst. 2 správního řádu. Podle obsahu spisového materiálu byla obě tato rozhodnutí doručována žalobci, resp. jeho právnímu zástupci, advokátu Petru Faltusovi, prostřednictvím držitele poštovní licence, přičemž obě zásilky dne 23. 2. 2011 doktor Petr Faltus převzal osobně. K tomu soud dodává, že podle doručenky založené ve spisovém materiálu byla obě rozhodnutí žalobci doručována též do datové schránky s datem doručení 22. 2. 2011 v 13:14:05. Žalobcovo tvrzení tak není důvodné, k porušení ustanovení § 34 odst. 2 správního řádu nedošlo.

Pro odvolání žalobce z funkce exekutora byly splněny zákonem stanovené důvody a soud neshledal v řízení o jeho odvolání vady, které by měly vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému správnímu orgánu, který byl úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 26. února 2015

JUDr. Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková